

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΗΜΕΡΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ
Έν ὁδῷ Φλέσσα, ἀριθ. 5

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΙΡΩΤΕΑ 12 ΜΗΝΩΝ
Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου
Έν τῷ ἔσωτ. ὄρ. 8.— Έν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ
ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Εἰς τὸ φῶς τῆς ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ-ἄνθρωπου, ὑπὸ Παναρέτου Χ. Δουληγέρη. — Ἀνάστη Χριστός, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Ἡ μετέφρασις τῆς Καινῆς Διαθήκης Β'. — Ἡ ἀξία τοῦ πρωτοτόπου κειμένου. — Τὸ ἀμετάβλητον τοῦ πρωτοτόπου ἱεροῦ κειμένου, ὑπὸ Τιμοθ. Ἀναστασίου. — Προσευχὴ εἰς τὸν Ἀρχιτέκτονα καὶ σωτήριον ψυχῶν. — Ὁ σκοπὸς τῆς Μασσονίας, ὑπὸ Παναρέτου Χ. Δουληγέρη. — Ποικίλα. — Ἀπόστολος καὶ Εὐαγγέλιον τῆς 25 Ἀπριλίου καὶ 2 Μαΐου. — Οἱ διδάκτοντες εἰς τὰς λαϊκὰς σχολὰς τῆς « Ἀναπλάσεως » κατὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.

ΕΙΣ ΤΟ ΦΩΣ ΤΗΣ ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΘΕΟῦ-ἈΝΘΡΩΠΟΥ

Ὁ Κύριος Ἀνάστη! ἡ ἁμαρτία κατέπεσε καὶ τὰ τοῦ Ἄδου δεσμὰ συνετρίβησαν.

Ὁ Κύριος Ἀνάστη! ὁ θάνατος τέθνηκε καὶ ἡμεῖς ἐξωσοποιήθημεν.

Ὁ Κύριος Ἀνάστη! καὶ ἡμῶς συνανέστησε· συγχάριε ἡ γῆ, σκιρτῶσιν οἱ ἐν Ἄδου, τὰ οὐράνια συναγάλλεται.

Έν μέσῳ πυκνοτάτου σκότους, ἐν μέσῳ πλημύρας καὶ ἀφρῶν τῶν τεραστίων καὶ ἀγρίων κυμάτων τῆς ἁμαρτίας, ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπίων καὶ συντριμμάτων τῆς λαίλαπος τῆς κακίας, ἐν τῇ θρικιᾶσει ἐκ τῶν ὑποκόφων τριγμῶν καὶ τοῦ ἐπικειμένου καταποντισμοῦ τοῦ ἀνευ πηδαλίου καὶ θείας πυξίδος κλυδωνιζομένου πλοίου, κοπασάσης τῆς ἀκατασχέτου τρικυμίας διὰ τοῦ Σταυροῦ! ἐσελάγησε τὸ ἀπονιούμενον σάλαρ ἀνθρώπινον σκάφος ἀκτινοδόλον καὶ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Θεοῦ-ἄνθρωπου Ἰωάννης ἀνέσπερον Φῶς!

Τοῦτο τὸ πυκνότατον σκότος διέλυσε, τὴν πλημύραν καὶ τὰ ἀγρία τῆς κακίας κύματα κατεπράυνε, τοὺς φόβους τοῦ καταποντισμοῦ ἀφείλετο, τοῖς ὑπὸ

τῶν πληγμάτων τῆς ἁμαρτίας ἀναισθήτοις τραυματίαις πνευματικῆν συναίσθησιν ἐπέπνευσε, τὸ ἀνθρώπινον γένος ἀπελύτρωσε καὶ ζῶν ὁ Νικητὴς τοῦ θανάτου τοῖς πιστεύουσι μετέδωκεν.

Ἴδου ἡ ἱστορία! ὁ Ἀναστὰς Ἀνθρωπίνης πρόκειται Φωστὴρ ἀειλαμπῆς καὶ Φάρος τιλαυγῆς μέγιστος ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ τοὺς τὸν ὠκεανὸν τοῦ βίου πλέοντας καὶ Αὐτῷ προσβλέποντας ἀπλῆτως φωτίζων καὶ καθοδηγῶν καὶ εἰς λῆξιν οὐράνιον κατευθύνων.

Δεῦτε οὖν πάντες στρέψωμεν τὸν νοῦν καὶ προσπλώσωμεν τὴν καρδίαν ἡμῶν εἰς τὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως, ὅπως συναναστῶμεν καὶ συνδοξασθῶμεν τῷ Ἀναστάντι!

Εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως οἱ πλούσιοι· διότι δι' αὐτοῦ ἡ δύναμις τοῦ πλοῦτου ἐπ' ἀγαθῷ χρησιμοποιοῖται. Ἐπίσης ἐκεῖ καὶ οἱ πέννιες, διότι δι' αὐτοῦ τὸ τῆς πενίας φορτίον ἐλαφρότερον καθίσταται.

Εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως οἱ ἄρχοντες· διότι τοῦτο οὐχὶ δυναστικὴν, ἀλλὰ πατρικὴν καὶ σωτήριον τὴν ἀρχὴν ἀπεργάζεται. Ἐκεῖ οἱ ἰδιῶται· διότι δι' αὐτοῦ ἡ δρᾶσις τῶν οὐχὶ ἰδιωτελῆς, ἀλλὰ δικαία καὶ κοινωφελῆς ἀποβαίνει.

Εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως οἱ εὐγενεῖς καὶ ἐνδοξοί, διότι ἀνευ τῆς σφραγίδος αὐτοῦ οὐδεμίαν εὐγένειαν καὶ πραγματικὴν δόξαν ἔχει. Ἐκεῖ ὡσαύτως οἱ ἐντελεῖς καὶ ἄδοξοι, διότι δι' αὐτοῦ κτῶνται ἀληθῆ δόξαν καὶ μεγαλεῖον ἀναφαίρετον.

Εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως οἱ σοφοί, διότι δι' αὐτοῦ τὰ ὑπερκόσμια φαινόμενα αὐτοῖς διαπιστοῦνται, οἱ ὄγκοι τῆς φυσικῆς τῆς ψευδαισθητικῆς γνώσεως καθαιροῦνται καὶ ἡ διαστροφὴ τοῦ νοῦ προλαμβάνεται. Ἐκεῖ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀγράμματοι, διότι δι' αὐτοῦ τὴν πηγὴν τῆς γνώσεως καὶ σοφίας γνωρίζουσιν.

Εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως οἱ ἐπιστήμονες·

δι' αὐτοῦ ἡ ἐπιστήμη ἀδιάφθορος τηρεῖται καὶ οὐδέποτε εἰς ψεῦδος καὶ πονηρίαν μεταπίπτει.

Εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως οἱ διδάσκοντες, διότι αὐτὸ εἶνε πηγὴ ζωηφόρου διδασκαλίας πᾶν σκότος καὶ ψεῦδος ἀναιρούσης. Ἐκεῖ οἱ διδασκόμενοι καὶ σπουδάζοντες, διότι δι' αὐτοῦ οἱ ἀσεβεῖς διδάσκαλοι καὶ σοφισταὶ τεχνολόγοι ἄλογοι ἐλέγχονται.

Εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως οἱ νέοι, διότι δι' αὐτοῦ ἡ νεανικὴ οὐμύχλη διασκεδάζεται, ἡ θεία τῶν ἡθῶν ἀγνότης περιφρουρεῖται καὶ τὰ πάντα ἐν οὐρανίᾳ φρονήσει κατευθύνονται.

Εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως οἱ γέροντες, διότι δι' αὐτοῦ τὸ γῆρας περικρατεῖται καὶ παραμυθεῖται καὶ εἰς δόξαν καὶ οὐράνιον λῆξιν καθοδηγεῖται.

Εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως οἱ ὑγιεῖς· διότι δι' αὐτοῦ ἡ υἰγεία διατηρεῖται καὶ ἐπωφελῆς καὶ καρποφόρος καθίσταται. Ἐκεῖ οἱ ἀσθενεῖς, διότι δι' αὐτοῦ αἱ λύπαι καὶ αἱ θλίψεις μετριάζονται καὶ ἡ τῆς υἰγείας ἐπαναφορὰ εὐχερεστερά καθίσταται.

Εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως οἱ ζῆλωταί, διότι δι' αὐτοῦ ὁ ζῆλος τῶν ἔλλογος καὶ πεφωτισμένος καθίσταται. Ἐκεῖ οἱ χλιαροί, διότι διὰ τῆς θείας αὐτοῦ θερμότητος ἡ χλιαρότης εἰς ζέσιν καὶ θερμότητα μεταβάλλεται. Ἐκεῖ καὶ οἱ κατάψυχροι, διότι διὰ τῶν ἀκτίων αὐτοῦ οἱ ἠθικοὶ πάγοι διαλύονται.

Εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως οἱ ἐνάρετοι, διότι δι' αὐτοῦ αἱ ἀρεταὶ λαμπρύνονται καὶ ἀπαλλοτριῶνται καθίστανται. Ἐκεῖ καὶ ἠδυπαθεῖς καὶ βεβοροσμένοι, διότι δι' αὐτοῦ αἱ εὐτελεῖς ἠδοναὶ ὡς βδελυκταὶ καὶ ἀπεχθεῖς ἀπορρίπτονται καὶ ὁ ἄνθρωπος εἰς ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς ἠδονὰς μεταρροῦται.

Εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως οἱ πραιεῖς καὶ ταπεινοφρόνες, διότι δι' αὐτοῦ ἀσφαλῆς καὶ ὀλόφωτος ὁ ἀνεκτίμητος πλοῦτος τῆς ταπεινοφροσύνης τῶν ἀποδαίνει. Ἐκεῖ ὡσαύτως οἱ ὑπερήφανοι καὶ ἀλαζόνες, διότι δι' αὐτοῦ μόνον τὰ μελανὰ νέφη τῆς ἐπαράτου ἐπάσεως διαλύονται.

Εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως πάντες οἱ τὰ σκότη κατοικοῦντες καὶ ἐν τῷ σκότει ἐργαζόμενοι, διότι δι' αὐτοῦ φωτίζονται καὶ διαλύονται τὰ ἐθνωλέτορα σκότη τῶν μυστικισμῶν.

Εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως αἱ καλῶς βιοῦσαι κοινωνίαι, διότι ἐν αὐτῷ καὶ μόνον τὸ πᾶν τῆς εὐτυχίας καὶ πραγματικῆς εὐδαιμονίας τῶν. Ἐκεῖ ὡσαύτως καὶ αἱ ὑπὸ ἠθικῶν μολυσμάτων κατατρυχόμεναι κοινωνίαι, διότι μόνον διὰ τῆς ἐπιλάμψεως τοῦ θείου ἐκείνου φωτὸς τὰ ἠθικὰ μικρόδια φανεύονται καὶ ὁ βίος τῶν κοινωνιῶν ἔρρυθμος καὶ εὐδαίμων γίνεται.

Εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τὰ μεγάλα καὶ κρα-

ταῖα ἔθνη, διότι μόνον δι' αὐτοῦ συγκρατεῖται τὸ ὕψος καὶ τὸ μεγαλεῖον αὐτῶν προάγεται.

Εἰς τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τὰ ἔθνη τὰ μικρὰ καὶ ἀσθενῆ, διότι ἀνευ αὐτοῦ ἀναποδράτως εἰς ἀποσύνθεσιν κατέρχονται καὶ ἐκ τοῦ χάρτου ἀπαλείφονται.

Εἴθε τὸ τῆς Ἀναστάσεως φῶς νὰ καταναγάσῃ τὸν νοῦν ἡμῶν.

Εἴθε νὰ συναναστῶμεν τῷ Ἀναστάντι Θεανθρώπῳ ἐν σκέψει φωτειναῖς καὶ ἔργοις ἐναρέτοις.

Εἴθε νὰ ἀναστῶσιν ἐν ὁμοιοῖα καὶ πίστει, ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ αἱ οἰκογένειαι, καὶ ἡ κοινωνία ἡμῶν. Εἴθε νὰ ἀναστῇ ἡ Παιδεία καὶ ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν καὶ ὀλόκληρον τὸ ἔθνος.

Εἴθε πάντες ἐπὶ τῇ Ἀναστάσει νὰ αἰσθανθῶμεν τὴν ἐνδόμυχον χαρὰν τῶν τοῦ Κυρίου Μαθητῶν «**Ἐχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον.**»

Πανάρετος Χ. Δουληγέρης.

ΑΝΕΣΤΗ ΧΡΙΣΤΟΣ

Μάτην ἡ Φαρισαϊκὴ μαρτρία ἐνόμισεν ὅτι ἔρκει ἐν χυδαῖον ψεῦδος, ὅπως σκιασθῇ ἡ ἐξαστράπτουσα τῆς ἀληθείας λάμψις.

Εἰς τὴν ἡλιθίαν διάδοσιν ὅτι τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ ἐκλάπη ὑπὸ φυγάδων καὶ περιτρώμων μαθητῶν, ἐνῷ φρουρὰ ὀλόκληρος ἐφύλαττε τὸν τάφον, τὰ πράγματα, διὰ φωνῆς λαμπρᾶς, ἣτις ἐλάλυσε τὸν κόσμον ὀλόκληρον, καὶ σείσασα τὸν ἦδην ἐπλήρωσε τοὺς οὐρανοὺς, ἀπήντησαν **ἀνέστη Χριστός.**

Ἀνέστη Χριστός. Δὲν ἀποτελεῖ τοῦτο δόγμα θρησκευτικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἱστορικῆς πίστεως. Καὶ ἂν ὡς ὁ Ἄριστοτέλης ἔλεγε, παράφρων εἶνε ὁ ἀρνούμενος τὸν Θεόν, τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος τῆς παραφροσύνης κατέχουσιν ἐκεῖνοι, οἵτινες ἀρνοῦνται τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου.

Ἀνέστη Χριστός ἀνακράζει ὁ λίθος ὁ ἀποκυλισθεὶς ἀπὸ τοῦ μνημείου.

Ἀνέστη Χριστός ἀνακράζουσιν οἱ μαθηταί, οἵτινες ἐπὶ τεσσαράκοντα ὀλοκλήρους ἡμέρας ἔβλεπον καὶ ἐψηλάφουν τὸν ἀναστάντα.

Ἀνέστη Χριστός ἀνακράζει ἡττημένη ἡ δυσπιστία τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποῦ αἱ χεῖρες ἐθεβαίωσαν, ὅ,τι ἐδίστασεν ἡ διάνοια, ἡ δὲ ἄμεσος καὶ ἀσφαλῆς ἀντιλήψις ἀπεδίωξε πᾶσαν ἀμφιβολίαν.

Ἀνέστη Χριστός ἀνακραυγάζει ἡ θαυμασία μεταβολή, ἣτις ἐν μιᾷ στιγμῇ ἐτελειουργήθη ἐν τῷ προσώπῳ τῶν μαθητῶν καὶ ἀποστόλων.

Ἀνέστη Χριστός ἀνακραυγάζουσιν αἱ χιλιάδες, αἱ ὁποῖαι εἰς τὴν πίστιν τοῦ ἀναστάντος Ἰησοῦ ἐκ' ἐνός καὶ μόνου εἰκόσαντο κηρύγματος.

Ἀνέστη Χριστός ἀνακραυγάζουσι τὰ ἀναρίθμητα καὶ περίλαμπρα θαῦματα, τὰ ὁποῖα οἱ πιστευόντες ἐν τῷ

ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ ἐπετέλουον ὑπὸ τὸν ἐλέγχον καταπλήκτων ἀντιπάλων καὶ εἰς τῆς ἡμέρας τὸ φῶς.

Ἀνέστη Χριστός ἀνακραυγάζει ἡ σοφία τῶν τῶς ἀγραμμάτων, ὁ ἠρωϊσμός τῶν τῶς δειλῶν, ἡ εὐγλωττία τῶν τῶς ἰδιωτῶν.

Ἀνέστη Χριστός ἀνακραυγάζει ἡ ἐνότης πνευμάτων, ψυχῶν, καρδιῶν, ἡ ἐπιτελεσθεῖσα εἰς μυριάδας χριστιανῶν, καὶ ἡ ἀφογος ἀγιότης καὶ ἡ τελεία ἀγάπη, ἣτις κατεκόσμη τὸν βίον αὐτῶν διὰ τεραστίας ἡθικῆς μεταβολῆς βραδύως συντελουμένης ἐν τῇ πίστει τοῦ σταυρωθέντος καὶ ἀναστάντος Ἰησοῦ.

Ἀνέστη Χριστός ἀνακράζει ἡ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ νέα κτίσις, ταπεινώσις ὑπερηφάνων, καθάρσις ἐπιλωμένων, συντριβὴ ἐσκληρημένων, κατάνυξις ἀσεδῶν, πραότης ὀργίλων, ὑπόμονη νευρικών, ἐπιείκεια ἀκάμπτων, συμβιβαστικότης ἀδιαλλάκτων, αὐταπάρνησις ἐγωιστῶν, ἀφιλοχρηματία πλεονεκτῶν, ἐγκράτεια φιληδόνων, ἀγνότης πορνῶν, ἀδελφωσις πλοῦτου καὶ πτωχείας, πορφύρας καὶ βόσκους, ἀνακτόρου καὶ καλύθης, νεότητος καὶ γῆρατος, κάλλους καὶ ἀσχημίας, υἰγείας καὶ ἀσθενείας, ἰσχύος καὶ ἀδυναμίας.

Ἀνέστη Χριστός ἀνακράζει τοῦ Πέτρου ἡ τόλμη, τοῦ Στεφάνου τὸ μαρτύριον, τοῦ Παύλου ἡ ἐπιστροφή.

Ἀνέστη Χριστός ἀνακραυγάζει τὸ ἀπτότητον τῶν γυναικῶν, τὸ ἄτρομον τῶν παρθένων, τῶν νεονύμφων τὸ πρόθυμον, τῶν γερόντων τὸ ἀδάμαστον πρὸ τῆς ἀπειλῆς τῶν ἀρχόντων, πρὸ τῆς βίας τῶν βασιάνων, πρὸ τοῦ ξίφους τῶν δημίων.

Ἀνέστη Χριστός ἀναβοῶσιν αἱ ἄσπιλοι τῶν ἀγίων ἀρεταὶ καὶ οἱ χεῖμαρροι τῶν αἱμάτων τῶν μαρτύρων.

Ἀνέστη Χριστός βροντοφωναῖ ἡ διὰ τοῦ λόγου, τῆς ἀγάπης, τῆς ἀγαθοεργίας, τῆς προσευχῆς καὶ τῆς πίστεως νίκη τῶν ἑκατοντάδων ἐναντίον τῶν ἑκατομμυρίων, τῶν ἀπλων ἐναντίον τῶν πανόπλων, τῶν ἀσθενῶν ἐναντίον τῶν ἰσχυρῶν, τῶν μικρῶν ἐναντίον τῶν μεγάλων, τῶν πτωγῶν ἐναντίον τῶν πλουσιῶν, τῶν ἀγραμμάτων ἐναντίον τῶν σοφῶν, τῶν ἐρήμων πάσης κοσμικῆς δυνάμεως κατὰ τῶν διαθετόντων ὄλας τοῦ κόσμου τὰς δυνάμεις.

Ἀνέστη Χριστός διαλαλεῖ ἡ θαυμασία, ἐν μέσῳ τῶσων προσκομιμάτων, διάδοσις τῆς νέας πίστεως, ἡ διὰ τῶν βυμῶν θριαμβευτικὴ αὐτῆς διέλασις καὶ τῶν ὁδῶν καὶ τῶν λεωφόρων καὶ τῶν πλατειῶν.

Ἀνέστη Χριστός ἀναφωνεῖ ἡ Ἐκκλησία φέρουσα τὴν σημαίαν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς διὰ τῶν χωρίων, διὰ τῶν νήσων, διὰ τῶν πόλεων τῶν μικρῶν, διὰ τῶν πόλεων τῶν πολυανθρώπων.

Ἀνέστη Χριστός ἀκούεται διὰ μέσου τῶν στενωπῶν, τῶν φαράγγων, τῶν κοιλάδων, τῶν πεδιάδων, ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν ὀρέων, ἀπὸ τῶν κυματοπλήκτων βράχων καὶ ἀπὸ τὰ βῆθη τῶν δασῶν.

Ἀνέστη Χριστός. Ἐν τῷ ρήματι τοῦτῳ ὑπάρχει ἁρμονία, ἣτις γοητεύει τοὺς ἀγρίους, παραμυθία, ἣτις ἐλκύει τοὺς συντετριμμένους, δυνάμις, ἣτις ἀφοπλίζει τοὺς δημίους, δόξα, ἣτις θαμβώνει

τοὺς Καίσαρας. Καὶ πρὸ τῆς ἐπιβολῆς, ἣν ἐνέχει τὸ ρῆμα τοῦτο, προσπίπτουσιν ὄγλοι μαινόμενοι, καὶ κόπτουσι σοφοὶ ἀλαζόνες, καὶ προσκλίνουσι κραταιαὶ φάλαγγες, καὶ ἄγονται εἰς ἐπιστροφήν πεπλανημένοι, καὶ ἀπὸ τοῦ ὑπαίθρου καὶ τῶν καλυθῶν καὶ τῶν μεγάρων καὶ τῶν σπουδαστηρίων καὶ τῶν ναῶν, μία ἑναρμόνιος καὶ θεσπεσία ἀκούεται ἰαχή, **ἀνέστη Χριστός.**

Ἀνέστη Χριστός. Ὅλα θαυμασία ἀνάστασις καὶ ζωὴ συντελεσθεῖσα ἐν τῇ πίστει εἰς τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Ἰησοῦ! Ἀνάστασις καὶ ζωὴ πνευμάτων καὶ καρδιῶν καὶ ψυχῶν καὶ βίου.

Ἀνάστασις ἡθικὴ, ἐπιστημονικὴ, οἰκογενειακὴ, κοινωνικὴ. Γυναικῆς ἀνάστασις, καὶ παρθένου, καὶ παιδίου, καὶ δούλων καὶ συρφετῶν. Ἀνάστασις τελουμένη εἰς τὰ ἄτομα, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς φυλάς καὶ τὰ ἔθνη, προωρισμένη νὰ ἐπεκτείνῃ τὸ θεῖον αὐτῆς κράτος ἕως τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Διότι ματαίως νέοι Φαρισαῖοι καὶ Σαδουκαῖοι καὶ μαρσόσοφοι τῆς σήμερον ἕπιστοι ἀντιτάσσουσι τυφλῆς ψευδοπιστῆς τὰς τεθρεῖας εἰς τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, τὸ ὁποῖον ἡ ἱστορία ἐπιδεικνύει ἐν ὄλη του τῇ περιφανείᾳ καταλαμπόμενον ὑπὸ χειμάρρων φωτός.

Ἐὰν τὸ θαῦμα τοὺς ἐνοχλῇ, ἀλλὰ δὲν δύνανται νὰ τὸ παρακάμψωσι. Καὶ ἀρνούμενοι τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ εἶνε ὑποχρεωμένοι ν' ἀντιμετωπίσωσι θαῦμα ἀνώτερον, τὸ ὁποῖον, καὶ ἂν διαρραγῶσι, δὲν θέλουσι δυνηθῆ νὰ ἐρμηνεύσωσι εἰ' ἀνθρωπίνων δρων καὶ λογισμῶν.

Διότι ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, ἡ θεμελιώσις αὐτῆς καὶ ἡ ἐργασία καὶ οἱ ἀγῶνες καὶ τὰ προσκόμματα καὶ τὰ μαρτύρια καὶ οἱ θρίαμβοι καὶ ἡ ἀπ' αὐτῆς ἀπορρέουσα ζωὴ ἠθέλον εἶνε θαυμαστότερα ἀνευ τοῦ ἀναστάντος Ἰησοῦ, οὐδὲν δὲ μαρρότερον τοῦ νὰ ζητῇ τις νὰ ἐξηγήσῃ τὸ ρῆμα ἀνευ τῆς πηγῆς του καὶ τὸν καρπὸν ἀνευ τοῦ δένδρου του, καὶ οὐδὲν βλακωδέστερον ἀπὸ τὸ νὰ νομίζῃ τις ὅτι διεξέφυγε τὰς δυσκολίας ἀρνηθεὶς τὸν ἐργάτην τοῦ θαύματος, χωρὶς νὰ δυνάται νὰ ἀρνηθῇ αὐτὸ τὸ θαῦμα.

Χριστός ἀνέστη! Ἰδοὺ ὁμολογία, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν κλειδα τῆς ἱστορίας δεκαεννέα αἰώνων καὶ τῆς ἀνατροπῆς καὶ τῆς ἀναγεννήσεως, ἣτις ἐτελεσθῆ διὰ μέσου αὐτῶν εἰς ὄλα τὰ στάδια καὶ εἰς ὄλας τὰς σφαίρας τῆς ἀνθρωπίνης ἐνεργότητος.

Ἡ ποσότης πᾶσα τῆς ἀληθείας καὶ τῆς προόδου καὶ τῆς ἡμερώσεως καὶ τῆς φιλανθρωπίας καὶ τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἰσότητος καὶ τῆς ἀδελφότητος καὶ τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ελευθερίας τὴν ὅποιαν κατέχει ὁ σύγχρονος κόσμος, εἶνε ἐκ τῶν ἀπέλων θησαυρῶν, τοὺς ὁποῖους διεχύσεν ἀνὰ τὸν κόσμον ἡ πίστις ὅτι **ἀνέστη Χριστός.** Καὶ σήμερον ἐτι, παρὰ τὸς μεμονωμένας κραυγὰς καὶ τοὺς δειλοὺς ψιθυρισμοὺς τῶν ἀπίστων, τῶν ἀπονενομημένων τούτων λιποτακτῶν τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ἀπὸ τὰ στόματα τῶν ὑπὸ τὴν σημαίαν αὐτῆς ἀπειροπληθῶν στρατιῶν μία ἀνέρχεται πολὺς φωνὴ καὶ εἰς ἐνθουσιώδης ἀναμείλπηται ὕμνος, ὅτι **ἀνέστη Χριστός.**

Καὶ ἡ φωνὴ αὐτῆ τείνει νὰ κατακαλύψῃ ὀλόκληρον τὴν

γην. Τὸ λάβαρον τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐξακολουθεῖ ἀπαύστως τὰς θριαμβευτικὰς προελάσεις καὶ διελάσεις του. Ἄρα! ἐν σκότει καὶ κινῆ καθήμενοι ἐγείρονται ὅλονέν, ὅπως προσκλίνωσι πρὸ αὐτοῦ, καὶ ὁμολογοῦντες Χριστὸν τὸν ἀναστάντα ὑπερικῶσι τὴν νέκρωσιν ὀλοκλήρων αἰώνων καὶ εἰσέρχονται εἰς ὁδὸν φωτός, ἡμερώσεως, ζωῆς. Ἡ δὲ ἱστορία τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ παρόντος, βίπτουσα ἄφθονα δράγματα ἀκτίνων εἰς τὰς σκοτεινὰς ἀέλους τοῦ μέλλοντος, πείθει ἥτι τὰ παγκόσμια γεγονότα, καὶ δι' αὐτῶν ἔτι τῶν ποικίλων καὶ ἄκρων αὐτῶν ἀντιθέσεων, ἀγούσι τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν ἐνότητα τῆς πίστεως καὶ τὴν βασιλείαν τῆς ἀγάπης, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ὁποίας μόνως ἔσται δυνατὴ ἡ ἀνθρωπίνη συνδιαλαγή καὶ συμβίωσις, καὶ τότε ἀπὸ περάτων ἕως περάτων τὴν γῆν πᾶσαν μία θὰ πληρώσῃ φωνὴ μυριστόμος ὡς ὁμολογία ἅμα καὶ ὕμνος καὶ παγκόσμιος ἀσπασμός, ἡ φωνὴ «**Ἀνέστη Χριστός.**»

Μιχ. Ι. Γαλανός.

Η ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Α

Ἐρώτ. Εἶνε ἀμαρτία ἡ εἰς τὴν ὀμιλουμένην γλῶσσαν ἀνάγνωσις τῆς Καινῆς Διαθήκης;

Ἀπ. Ὅταν ὠμίλει ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὠμίλει εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν ὅποιαν ἐνόησαν οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ. Οὔτε μὲ σχήματα ὠμίλει, οὔτε μὲ γλῶσσαν ἀκατάληπτον.

Καθὼς τότε ἔλεγον οἱ ἀκούοντες τοῦ Ἰησοῦ αὐδέποτε ἐλάλησεν ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος, οὕτω καὶ σήμερον δύναμει νὰ εἰπωμεν αὐτὸν βιβλίον δύναται νὰ παραβληθῆ πρὸς τὸ Εὐαγγέλιον. Τοῦτο λέγομεν οὔτε τὸ εἶδος τῆς γλώσσης, εἰς ἣν εἶνε γεγραμμένον ἔχοντες ὑπ' ὄψει, οὔτε τὴν καλλιέπειαν, οὔτε ἄλλο τι παρὰ μόνον τὴν ἐν αὐτῷ ὑπάρχουσαν ἀκεραιότητα καὶ δύναμιν τῆς ἀληθείας, τὴν ὅποιαν εἰς οὐδὲν ἄλλο βιβλίον εὐρίσκομεν ἐννοοῦμεν, ὅτι μόνον ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ ὑπάρχει τὸ μυστήριον τῆς τοῦ ἀνθρώπου σωτηρίας, μόνον τὸ Εὐαγγέλιον λύει τὸ πρόβλημα τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς.

Ὁ Θεὸς Πνεῦλος καὶ πάντες οἱ ἀπόστολοι ὠμίλου καὶ ἔγραφον εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν ἐννοουμένην πρὸ ἐκείνων πρὸς οὓς ἔγραφον καὶ ὠμίλου. Οἱ ἱεροὶ Εὐαγγελισταὶ ἔγραφον εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν τότε ἐννοουμένην. Ἐὰν σήμερον ἔγραφον οἱ ἱεροὶ Εὐαγγελισταί, ἐὰν σήμερον ἔγραφον ὁ θεὸς Πνεῦλος καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι, ἢ ἐὰν τότε, ὅτε ἔγραφον, ὠμιλεῖτο καὶ ἐγράφετο, ὡς παρὰ πάντων ἐννοουμένη, ἡ γλῶσσα τὴν ὅποιαν ἡμεῖς σήμερον ὀμιλοῦμεν καὶ γράφομεν, βεβαίως οἱ ἱεροὶ Εὐαγγελισταὶ καὶ οἱ θεοὶ ἀπόστολοι θὰ ἔγραφον εἰς τὴν γλῶσσαν αὐτῆν.

Πρὸς ὑποστήριξιν τοῦτου, ὅπερ ἄλλως τε ἀφ' ἐαυτοῦ δήλον, ὑπενημιζῶ τὸ ἔξῃς: Ὁ ἱερὸς Ματθαῖος ἔγραψε πρῶτον τὸ Εὐαγγέλιον ἐβραϊστὶ, διότι διὰ τοὺς Ἑβραίους ἔγραψε. Τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Ματθαίου μετεφράσθη εἰς τὸ Ἑλληνικὸν πιθανῶς ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου Ματθαίου, διότι ἀπαντα-

χοῦ τῆς Ἀνατολῆς τότε ὠμιλεῖτο καὶ ἐγράφετο ἡ Ἑλληνική: Ὅτε ἔγραφον ἐβραϊστὶ ἐνεπνεέτο ὑπὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἀπὸ τῆς μεταφράσεως εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐξεφράσθησαν τὰ αὐτὰ νοήματα εἰς γλῶσσαν ἕλλην. Ἐξεφράσθησαν δὲ ἀκριβῶς.

Περὶ Εὐαγγελίου λοιπὸν προκειμένου τὸ οὐσιώδες εἶνε ἡ ἐν αὐτῷ ἀλήθεια. Δι' ὅποιασδήποτε καὶ ἂν ἐκφρασθῆ αὕτη γλώσσης δὲν παραβλάπτεται οὐδὲ μειοῦται ἐν τῇ θεϊότητι αὐτῆς ἡ ἀλήθεια. Εἰς ὅποιανδήποτε γλῶσσαν καὶ ἂν ἀναγνώσῃ τις τὴν τοῦ Εὐαγγελίου ἀλήθειαν οὐσιαστικῶς τὴν αὐτὴν λαμβάνει γνῶσιν, τὴν αὐτὴν ὠφέλειαν τὸ αὐτὸ ἐπέσχεται ἀποτέλεσμα. Ἀρκεῖ μόνον νὰ τηρηθῆ ἡ ἀκεραιότης τῆς ἀληθείας ἀκριβῶς, ὅπως τὴν διετύπωσαν οἱ ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γράψαντες ἱεροὶ Εὐαγγελισταὶ καὶ Ἀπόστολοι.

Ἡ Καινὴ Διαθήκη ἔστι τὸ Εὐαγγέλιον ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ μετεφράσθη εἰς τὸ Λατινικόν. Καὶ ἡ Δύσις ἅπανα ἐφάτισθη, τοῦ Εὐαγγελίου διδασκαλομένου καὶ ἀναγιγνωσκόμενου εἰς τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν. Ἐὰν ὑπῆρξεν ἡ ὑπάρχη ἐλάττωμα εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην τὴν γεγραμμένην εἰς τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν ἢ καὶ εἰς οἰανδήποτε ἄλλην γλῶσσαν, τοῦτο δὲν δύναται νὰ ἦν ἄλλο παρὰ ἡ ἀνακριθὴς καὶ ἀτελεῆς μεταφρᾶ ἐννοίας τινὸς ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου Ἑλληνικοῦ κειμένου εἰς τὴν γλῶσσαν, εἰς τὴν ὅποιαν μετηνέχθη.

Βλάβη λοιπὸν δὲν ἐπέσχεται, ἐὰν πληροφοροῦμαι τὴν τοῦ Εὐαγγελίου ἀλήθειαν διὰ ταύτης ἢ δι' ἐκείνης τῆς γλώσσης. Βλάβη ἐπέσχεται ἐὰν ἀτελεῆ ἢ διαστραμμένη ἢ παραμορφωμένη πληροφοροῦμαι τὴν ἀλήθειαν ταύτην. Διότι ἀντὶ τῆς ἀληθείας τῆς ἐλευθερώσεως ἐκ τῆς πλάνης, πληροφοροῦμαι τὸ ψεῦδος. Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ἀμαρτάνω μὴ προσέχω εἰς τὴν ἀκεραιότητα τῆς ἀληθείας καὶ ἐκ τῆς ἀπροσεξίας μου εἰς τὴν πλάνην ἐκπίπτω.

Η ΛΕΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Ἐίπομεν ὅτι ὑπάρχει ἡ γνώμη, καθ' ἣν ὁ αὐτὸς Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος μετέφρασεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν τὸ Εὐαγγέλιον, τὸ ὅποιον εἰς τὴν ἐβραϊκὴν ἔγραψεν.

Ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθεθῆ, ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε ἀκριβές, βεβαίως ταυτὸν εἶνε ὅτι ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀποστολικῆς ἐποχῆς, τὸ τοῦ Ματθαίου Εὐαγγέλιον διεδόθη εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὸ δὲ ἐβραϊκὸν κείμενον δὲν ἐκυκλοφόρησεν εἰς μέγαν κύκλον, οὐδὲ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἦτο γνωστὸν, διότι τὸ ἐβραϊκὸν ἔθνος κατελύθη καὶ κυρίως, διότι ἐξ ἐβραίων χριστιανοὶ μόνον τὴν ἐβραϊκὴν γλῶσσαν γινώσκοντες ἦσαν σχετικῶς ὀλίγοι. Πανταχοῦ ὠμιλεῖτο καὶ ἐγράφετο ἡ Ἑλληνική.

Τὸ τοῦ Ματθαίου Εὐαγγέλιον εἶνε τὸ ἀπρωτευαγγέλιον. Διότι εἶνε τὸ πρῶτον γραφὴν καὶ διαδοθέν. Ἀνεκὰθεν λοιπὸν καὶ τοῦτο διεδόθη εἰς τὸ Ἑλληνικόν.

Πᾶσαι δὲ αἱ ἄλλαι γραφαὶ τῆς Καινῆς Διαθήκης τὰ τρία Εὐαγγέλια, αἱ πράξεις τῶν Ἀποστόλων, αἱ ἐπιστολαὶ τοῦ Παύλου αἱ 14, αἱ ἑπτὰ καθολικαὶ ἐπιστολαὶ καὶ τὸ προφη-

τικὸν βιβλίον, ἢ Ἀποκάλυψις, ἐγράφησαν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἐγράφησαν δὲ Θεοπνεύστως.

Ἡ διατύπωσις λοιπὸν τῆς τοῦ Εὐαγγελίου ἀληθείας ἐγένετο ὑπὸ τῶν Θεοπνεύστων ἀνδρῶν εἰς Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Καὶ τὸ πρωτότυπον Κείμενον εἶνε Ἑλληνικὸν Κείμενον.

Ἡ ἐκκλησία ἡ Ἀνατολικὴ καὶ πᾶσαι αἱ τῆς Δύσεως ἐκκλησίαι καὶ κατόπιν αἱ τῶν Σλαβικῶν χωρῶν πρωτότυπον Κείμενον ἐνόησαν καὶ ἀπεδέχοντο τὸ Ἑλληνικόν, διότι τοῦτο ἦτο.

Ἡ ἐκκλησία ἡ Ἀνατολικὴ διὰ τῶν ὑπὸ πνεύματος ἁγίου φωτιζομένων ἱερῶν ἐρημησιτῶν καὶ διδασκάλων διετήρησεν ἀκέραιον καὶ ἀλώθητον τὸ ἱερὸν κείμενον, πᾶν τὸ πραιρεσφύρον ἐν τῇ ἀντιγραφῇ καὶ ἐσχάτως ἐν τῇ μετατυπώσει σφάλμα ἐξοβελίζουσα.

Τὸ δὲ ἱερὸν Κείμενον, τὸ ὅποιον σήμερον ἔχει εἰς ἀνάγνωσιν ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ ναῷ καὶ ἐν πάσαις ταῖς τελετουργίαις τοῦτο εἶνε τὸ αὐθεντικόν. Διότι τοῦτο εἶνε τὸ πρωτότυπον τὸ ἀπὸ παντὸς σφάλματος λεκτικοῦ καθαρισμένον καὶ ἀκέραιον ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας διὰ μέσου τῶν αἰώνων τηρηθέν.

Ἡ ῥωσικὴ ἐκκλησία ἔχει τὸ ἐπίσημον κείμενον ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου Ἑλληνικοῦ. Ἐπίσης καὶ πᾶσαι αἱ ἄλλαι ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαι.

Ἡ δυτικὴ ἐκκλησία ἐπίσης ἔχει τὸ κείμενον τὸ ἐπίσημον ἀπὸ τοῦ πρωτοτύπου Ἑλληνικοῦ εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν.

Αἱ τῶν διαμαρτυρομένων ἐκκλησίαι εἰς τὴν ἰδίαν γλῶσσαν ἐκάστη ἀπὸ τοῦ λατινικοῦ ἢ ἀπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ μεταπεφρασμένον.

ΤΟ ΑΜΕΤΑΒΑΝΤΟΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ ΙΕΡΟΥ ΚΕΙΜΕΝΟΥ

Τὴν ζωὴν τῆς ἐκκλησίας τῆς ὀρθοδόξου ἀποτελοῦσι τὰ ἱερὰ μυστήρια ἢ αἱ τελεταὶ ἐκείναι δι' ὧν εἰσέρχεται εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀγιάζεται, διατηρεῖται καὶ πνευματικῶς τελειοποιεῖται ὁ χριστιανός.

Ὁ χριστιανισμὸς ὅλος εἶνε μυστήριον εὐσεβείας. Τὸ τῆς εὐσεβείας μυστήριον καταφάνεται προσοικειούμενον ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ τελετῇ τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος, τῆς Εὐχαριστίας, τῆς Μετανοίας, τῆς Ἱερωσύνης, τοῦ Γάμου, τοῦ Εὐχελαίου καὶ ἐν πάσῃ προσευχῇ τελετῇ. Διότι εἰς ταῦτα μαρτυρεῖται ἡ ἐπιτελεσθεῖσα ἐπὶ τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς θεία χάρις, εἰς ταῦτα βεβαιεῖται ἡ τῆς ψυχῆς ἀναγέννησις καὶ κατὰ Χριστὸν ζωὴ, ἡ ὅποια εἶνε καὶ ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος.

Ἐἰς τὰς τελετάς ταύτας τὸ οὐσιώδες μέρος ἀποτελεῖ ἡ ἀνάγνωσις περικοπῶν ἐκ τῶν Θεοπνεύστων Γραφῶν Παλαιῆς τε καὶ Νέας Διαθήκης.

Τὸ πλεῖστον δὲ τῶν ἱερῶν Εὐαγγελίων καὶ τῶν λοιπῶν τῆς Καινῆς Διαθήκης Γραφῶν εἶνε καταμεμερισμένον εἰς ἀνάγνωσιν κατὰ τὰς τελετάς ταύτας τῶν ἱερῶν Μυστηρίων. Οἱ ἱεροὶ τῶν τελετῶν ὕμνοι συνετέθησαν ἐπὶ τῇ βῆσει τοῦ πρωτοτύπου, λέξεις δὲ καὶ φράσεις ἀμετάβλητοι ἐν τούτοις ὑπάρχουσι.

Γενικῶς εἰπεῖν, τὸ ὅλον πνεῦμα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς βῆσιν ἔχει τὸ πρωτότυπον κείμενον οὐδὲ ἡ ἐλαχίστη δὲ μεταβολὴ δύναται νὰ ἐνεργηθῆ χωρὶς νὰ παραβληθῆ ἡ ἀριότης καὶ τὸ ἐπιβάλλον τῶν τελετῶν.

Αἱ ἱερὰ τελετὰ εἶνε μελοποιήσεις τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς πίστεως. Ὡς τοιαῦται δὲ εἶνε εἰς ὅλα τὰ συνιστώμενα αὐτῆς. Καὶ εἰς τὰς προσευχὰς καὶ εἰς τοὺς ὕμνους καὶ εἰς τὰς ἐπικλήσεις ὑποδικόνων καὶ ἱερῶν καὶ εἰς τὰς Γραφικὰς περικοπὰς τὰς προσηκόντας παρεπιτεθειμένας. Πᾶσα ἱερὰ τελετὴ εἶνε μία πνευματικὴ παράστασις σκοπὸν ἔχουσα νὰ κατανώσῃ καὶ νὰ συγκινήσῃ, νὰ ἀναζωπυρήσῃ τὸ ἱεροσυνετικὸν συνείδημα καὶ νὰ ἀνυψώσῃ τὴν ψυχὴν ἐν βεβαίᾳ πίστει εἰς τὸν θρόνον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοῦ ὅπου εἰς τὴν ἀληθῶς πιστεύουσιν καρδίαν καταπέμπεται ἡ θεία χάρις, ἐπέσχεται ὁ ἁγιασμός, κατορθοῦται ἡ ἀπολύτρωσις.

Οἱ συνθέτες καὶ διασκευάσαντες τὰς ἱερὰς τελετάς ὅπως καὶ οἱ ἱεροὶ ὕμνογράφοι ὑπὸ τὴν ἐπίπνοιαν τῆς θείας χάριτος διετέλουσαν καὶ ἰσχυροῦσαν κλησίαν παρὰ τοῦ Θεοῦ εἶχον.

Διάφορα τὰ χρίσματα, δι' ὧν πληροφορεῖται ἡ ἀλήθεια, ἐμπνέεται ἡ πίστις, ἐπιτελεῖται ὁ ἁγιασμός, κατορθοῦται ἡ ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας ἀπολύτρωσις καὶ ἀνακαταῖται ἡ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ τὴν ἐλευθερίαν αὐτῆς ἀπὸ τῆς κτηνώδους ὑλοφροσύνης, πληρουμένη διαρκoῦς χαρῆς καὶ ἀγαλλιάσεως ἐν ὑπομονῇ καὶ ἐλπίδι πραγματικῇ, ἐν καρτερίᾳ καὶ γενναίῳ ψυχίᾳ, ἐν μεγαλοφροσύνῃ καὶ μεγαλοψυχίᾳ.

Χάρισμα ἴδιον εἰς τὸν Εὐαγγελιστὴν, χάρισμα ἴδιον εἰς Ἀπόστολον, χάρισμα εἰς τὸν προφήτην (κατὰ τὴν ἀναλογία τῆς πίστεως), χάρισμα ἴδιον εἰς τὸν ἐπίσκοπον, χάρισμα ἴδιον εἰς τὸν ἱερέα, χάρισμα ἴδιον εἰς τὸν θεολόγον, χάρισμα ἴδιον εἰς τὸν ὕμνογράφον καὶ εἰς τὸν διασκευαστὴν καὶ συνθέτην τῆς ἀπαιτουμένης εἰς τὰ ἱερὰ μυστήρια τελετῆς.

Οἱ συμβουλευόντες περικοπὴν ἢ μεταβολὴν τῶν ἱερῶν τελετῶν ἐλέγχονται ἀγνοοῦντες τὴν ἀξίαν τῶν ἱερῶν τελετῶν καὶ νομίζοντες ὅτι εἶνε ἀπαγγεῖλια λέξεων καὶ φράσεων ἐν ᾧ εἶνε ἔρροθμος πιστευσούσης καρδίας μουσικῆ μουχαιτάτα ἐπιδρῶσα εἰς τὴν ἐξημέρωσιν καὶ τὸν ἐξευγενισμόν αὐτῆς.

Ὅσον δύνασαι νὰ ἐνεργήσῃς προσθηφαφείσεις εἰς ποιήματα ἐμπνευσμένου ποιητοῦ αὐ, πεζότατος ὢν, ἢ νὰ διορθώσῃς ἔργον ἐμπνευσμένου ζωγράφου, ἀκαλλαίσθητος ὢν, χωρὶς νὰ ἀποδειχθῶσι τὰ ἐπνοορητικὰ ἔργα σου τερατιώδη, τόσον δύνασαι νὰ ἐνεργήσῃς οἰανδήποτε τροποποίησιν εἰς τὰς τελετάς χωρὶς νὰ χυλαρώσῃς τὸ μεγαλοπρεπές καὶ τὸ ἐπιβάλλον, τὸ ὅποιον ἐνέχουσι καὶ χωρὶς νὰ ἐκβάλῃς αὐτάς τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ, δι' ὃν συνετέθησαν καὶ διεσκευάσθησαν ὑπὸ ἁγίων ἀνδρῶν ἴδιον χάρισμα πρὸς τοῦτο ἐχόντων.

Ἡ ἀκεραιότης λοιπὸν τῶν ἱερῶν τελετῶν εἶνε ἀναγκαιότατη οὔτε ἀφαίρεσις, οὔτε προσθήκη, οὔτε λεκτικοῦ μεταβολὴ δύναται νὰ γείνη.

Ἐὰν δὲ ἡ γλῶσσα τῶν προσευχῶν καὶ τῶν ὕμνων καὶ τῶν γραφικῶν περικοπῶν δὲν ἐννοεῖται ὑπ' ὄρων τῶν κατὰ τὰς τελετάς παρισταμένων, καθήκον ἔχουσιν οἱ τελετουργοὶ ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς νὰ ἀναπτύσωσι δι' ὀλίγων τὴν ἐννοίαν.

Ἡ δὲ ἐντονος καὶ προσήκουσα ἀνάγνωσις τῶν προσευχῶν καὶ

των γραφικών περικοπών, ή έμμελής των Ιερών βυμων άπαγα-
γαλία τὰ μέγιστα δύναται νά συντελεσωσιν εϊς τήν κατα-
νόησιν των άναγινωσκομένων και ψαλλομένων.

Έκ τούτου καταλήγομεν εϊς τὸ συμπέρασμα τοῦ άμετα-
θλήτου τοῦ πρωτοτύπου Ιεροῦ τῆς Ἁγίας Γραφῆς Κειμένου
διὰ πάσας τὰς τελετάς των Ιερών μυστηρίων εϊς τὰ όποια,
ως εϊπομεν, υπάρχει ή ζωή τῆς Ἐκκλησίας.

Δέν έχει λοιπόν νά παραβλαφθῆ εϊς οὔδέν ή αὐθεντία τοῦ
πρωτοτύπου, διότι θά μεταφρασθῆ χάριν τοῦ λαοῦ.

Εϊς τὰς Ιερὰς τελετάς οὔδέποτε εϊνε δυνατόν νά εϊσελθῆ
μεταφρασμένον κείμενον, διότι αὐτό θά ἦτο άσέβεια πρὸς
τόν σκοπόν τόν όποιον έχουσιν αϊ Ιεραὶ τελεταὶ ως ἄρτιόν τι
και τέλειον ἐν τῇ διασκευῇ έννοούμεναι. Έννοεῖται ὅτι δέν
δύναται τις ποτέ νά υποθέσῃ, ὅτι θά ἐκλείψῃ ή έποπτεύουσα
και πρώτη τὰς παραδόσεις κρατούσα Ἐκκλησία.

Τὸ νά ἔχη ὅμως ὁ λαός εϊς άνάγνωσιν καταληπτήν τήν
Ιερὰν Γραφήν και νά διδάσκαται ἐν αὐτῇ τήν ἀλήθειαν, νά έμ-
πνέεται ἐξ αὐτῆς εϊς ἠθικότητα και ἀρετήν, νά σπουδάξῃ
και νά μανθάνῃ τὰς έντολάς τοῦ Θεοῦ, ἵνα ταύτας εϊς τόν
βίον αὐτοῦ εφαρμόξῃ, τοῦτο εϊνε μέγα καλόν χωρὶς ποτε νά
εϊνε δυνατόν νά θεωρηθῆ κακόν.

Ο χριστιανός, ως άνωτέρω καταδείξαμεν, έχει άνάγκην
τῆς ἀληθείας ἐν τῇ καρδίᾳ του δέν θά έμψυτεῖται λέξεις,
ἀλλὰ ἀλήθειαν. Καί ή τοῦ πρωτοτύπου ἀκρόασις και ἀνά-
γνωσις και ή ἀπό τούτων διδασκαλία δέν ἐμβάλλει εϊς τήν
καρδίαν και τόν νοῦν τοῦ χριστιανοῦ λέξεις και φράσεις ἀλλὰ
ἀληθείας ή τήν μίαν και ἀδιαίρετον ἀλήθειαν τήν ἐν τῷ
προσώπῳ τοῦ Ἰησοῦ ἀποκαλυφθεΐσαν.

Δέν έννοῶ τί θά πάθῃ μία χριστιανική οίκογένεια ἐάν τήν
Ἱερὰν Γραφήν άναγινώσκῃ εϊς τήν έννοουμένην γλώσσαν και
διὰ τῆς γλώσσας ταύτης τήν ἀλήθειαν πληροφρορεταί.

Δέν έννοῶ ποία βλάβη θά ἐπέλθῃ ἐάν ἐκαστος μαθητῆς και
ἐκάστη μαθήτρια έχει τήν Ἁγίαν Γραφήν ἄνευ άπαρεμφάτων
και δοτικῶν και ἄνευ γενικῶν ἀπολύτων.

Δέν έννοῶ ποία βλάβη θά ἐπέλθῃ ἐάν ὁ ἀπόκληρος φυλα-
κισμένος έχει τήν Ἁγίαν Γραφήν εϊς γλώσσαν καταληπτήν
και θεωρεῖ ταύτην τὸ Ιερόν τῆς σωτηρίας αὐτοῦ ἐγκόλιον.

Ἄμαρτία εϊνε ; ὄχι.—τὸ ἀπεδείξαμεν. Βλάβη εϊνε ; ὄχι.
—Διότι λογικῶς ἀπαράδεκτον, λογικῶς δὲ ὡφελιμιωτάτη ή
εϊς τήν γλώσσαν τήν έννοουμένην άνάγνωσις τῆς Ἁγίας
Γραφῆς.

Πότε εϊνε ἄμαρτία και πότε εϊνε βλάβη τὸ εϊπομεν και
σαφέστερον θά τὸ υποδείξωμεν ἐν τῇ ἀπαντήσει τοῦ δευτέρου
ἐρωτήματος εϊς τήν ὅποιαν εϊσερχόμεθα.

Β'

Έρωτ. Δύναται νά γείνη μετάφρασις τῆς Καινῆς Διαθή-
κης και πῶς πρέπει νά γείνη και παρὰ τίνων ;

Ἄποικ. Οὔδαμῶς εϊνε δύσκαλον νά γείνη μετάφρασις και
πλήρης νά μετενεχθῆ ή έννοια ἄνευ οὔδεμιᾶς μεταβολῆς.

Ἄνάγκη ἐν τῇ μετάφρασει νά μετενεχθῆ άκέραια ή ἀλή-
θεια και οὔδαμῶς νά υπέρξῃ κολόθωσις ή διαστρόφῃ έννοίας
τινος.

Οἱ ἐπιστήμονες Θεολόγοι οἱ τὸ πνεῦμα τῆς Ἁγίας Γραφῆς

κατανοοῦντες και εϊς τήν γραφήν τῆς λαλουμένης γλώσσας
ἠσκημένοι οὔτοι δύναται νά θεωρηθῶσιν οἱ πρῶτοι πάντων
εϊδικότητα έχοντες, ἀλλὰ και πᾶς εὐπαιδευτος και πιστός
χριστιανός ὁ φέρων τὰ προσόντα ταῦτα ἐκ μελέτης μακρᾶς
και συντόνου τῆς Ἁγίας Γραφῆς και ἐκ πνευματικῶν έργα-
σιῶν δύναται νά θεωρηθῆ εϊδικότητα πρὸς τοῦτο έχων.

Γ'

Έρωτ. Τί δέον νά πράξῃ ή Ἐκκλησία ;

Ἄπ. Έκ των εϊρημένων σαφῶς έννοεῖται. Γνωρίζω ὅτι
πραγματική και επίμονος διαφανία δέν υπάρχει ἐν τῇ Ιερᾷ
Συνόδῳ ως πρὸς τὸ ζήτημα τῆς προταθείσης μεταφράσεως.
Διότι ή συζήτησις δέν εϊνε διαφανία. Τὸ ζήτημα εϊσέτι εϊνε
ζήτημα. Τὸ μέχρι τοῦδε πραγματικόν εϊνε, ὅτι ή Α. Με-
γαλειότης ή των Ἑλλήνων Ἁνασσα τόν θρησκευτικόν τοῦ
λαοῦ φωτισμόν ἐπιποθοῦσα προεκάλεσε τήν Ἱερὰν Σύνοδον
εϊς σοβαρὰς σκέψεις περὶ τῆς άναγκαιοτάτης καθ' ἡ εϊπομεν
μεταφράσεως τῆς Ἁγίας Γραφῆς εϊς τήν γλώσσαν τήν ὀμι-
λουμένην. Χαράν και ἐγαλλίασιν πρέπει νά αἰσθανθῆ ἐπὶ
τούτῳ ή Ἐκκλησία, διότι ή εὐκαιρία εϊνε ἔκτακτος και ή
ὕψηλῃ μέριμνα άσφαλῶς δύναται νά ἐπενέγκῃ πραγματικά τὰ
ἀποτελέσματα εϊς ὄφελος τοῦ άγνοοῦντος τὸ Εὐαγγέλιον ἐλ-
ληνικοῦ λαοῦ.

Τὸ καθήκον αὐτῆς ή Ἐκκλησία τὸ γινώσκει. Τήν ἐπεξερ-
γασίαν τῆς μεταφράσεως βεβαίως θά παρακολουθῆσῃ. Ταύτην
δὲ συντελεσθεΐσαν θά βρασιῖσῃ και εϊς τόν ἑλληνικόν λαόν
θά παραδώσῃ αὐθεντικῶν εϊς χρῆσιν και φωτισμόν παντός
χριστιανοῦ.

Ἡ ἠθικὴ ἀταξία και σύγχυσις, τὰ ἐγκλήματα και ή γε-
νικῶς ἐπικρατούσα κακοδαιμονία προέρχονται ἐκ τῆς ἀγνοίας
των εὐαγγελικῶν ἀληθειῶν. Μέγα εὐεργέτημα, ἐάν αὐταὶ εϊς
τόν λαόν διαδοθῶσιν διὰ τῆς άναγνώσεως τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἡ ἐκκλησία οὔ μόνον δέν θά πάθῃ τι ἐκ τῆς ἐπισήμου
μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλὰ και ζῶν και πρόδον
θά λάθῃ, ή πίστις θά κρατυνθῆ, τὰ ἤθη θά βελτιωθῶσιν.

Ἄρκει νά ἐπισημοποιηθῆ ή μετάφρασις και τότε δέν εϊνε
καθ' ὅλον ἐδύνατον νά συνεκδίδῃται μετὰ τοῦ πρωτοτύπου
κειμένου, ὅπως ἐκδίδονται αἱ εϊς τὰς ἄλλας γλώσσας μετα-
πεφρασμένα ἅγια Γραφαί.

Ἄρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

ΠΡΟΞΕΥΧΗ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΑ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΙΑ ΨΥΧῶΝ
Ο ΣΚΟΠΟΣ ΤΗΣ ΜΑΣΣΟΝΙΑΣ

37. Ἐπίσης διαψεύδει άπεριφράστως τούς δὴθεν φιλαν-
θρωπικούς μόνον σκοπούς τῆς Μασσονίας, ὁ λόγος τοῦ μεγά-
λου ῥήτορος τοῦ Μασσονικοῦ Κέντρου και Δημοσίου λειτουρ-
γοῦ κ. Στοῦπη, δημοσιευθεὶς ἐν τῷ «Ἐμπρὸς» τῆς 20 Δε-
κεμβρίου 1898. Οὔτος ἐν τῷ υπερβάλλοντί του ζήλῳ δέν κά-
μνει οὔδὲ ἀπλήν μνησίαν τοῦ προσώπου τῆς φιλανθρωπίας,
θεωρεῖ αὐτόχρομα σωτηρίαν τῆς ἀνθρωπότητος τόν σκοπόν
τῆς Μασσονίας διὸ φρονεῖ ἐπὶ τὸ αὐτὸ συνερχόμενοι οἱ

Μασσῶνοι ἐπιδιώκουσι «Τὴν ἐν ἀγάπῃ και ὁμοιοίᾳ
συνεργασίαν εϊς ἐπίτευξιν τοῦ μεγάλου σκοποῦ τῆς
Τεκτονίας (Μασσονίας), τὴν εὐρεσιν διπλοῦντι τοῦ
ἀγαθοῦ, τὴν συναίσθησιν τοῦ καλοῦ και τὴν πραγ-
μάτωσιν τοῦ ἀγαθοῦ και δικαίου.» Πῶ; διὰ ταῦτα πινετα
δύναται νά ἐπιτελέσῃ και ἂν μέχρι τοῦδε ἐν τινι μέτρῳ ἐπα-
τέλεσε μετὰ τὸν τούλάχιστον των ὀλίγων μελῶν του, θά ἐξ-
τάσωμεν ἐν ἄλλῳ κεφαλαίῳ.

38. Βεβαιοὶ πρὸς τούτους ὁ αὐτὸς ῥήτωρ ὅτι Μασσονισμός
«Μίαν έχει πρόθεσιν και ἀποστολήν, τὴν σύμπυξιν
τῆς ἀνθρωπότητος ὑπὸ τὴν ἐνιαίαν βασιλείαν τῆς
ἰδέας, τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ καλοῦ, τοῦ δικαίου,» και
ἀναφωνεῖ τέλος «Μία ποιμνὴ, εἰς ποιμνίν.» Οὐχὶ βε-
βαίως ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τοῦ Χριστοῦ, ὅστις λέγει ὅτι γενή-
σεται μία ποιμνὴ ὑπ' Αὐτὸν ποιμένα, ἀλλ' ὑπὸ τὴν αἰγίδα
τοῦ Μεγάλου Ἀρχιτέκτονος! Ὅ ταῦτα διαβεβαιῶν κ. Στοῦ-
πη ὑποκαίεται και τὸν εὐλαβῆ χριστιανόν καιτοι νομίζει
ὅτι οὐχὶ διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀλλὰ διὰ τοῦ Μασσονισμοῦ θά
γείνη ή ἀνθρωπότης μία ποιμνὴ. Έκ των λόγων αὐτῶν τοῦ
κ. Στοῦπη καθίσταται προβληματική ή θέσις τῆς ἡμετέρας
Ἐκκλησίας διότι οὔδὲνα σκοπὸν και προορισμόν ἀφῆκε δι'
αὐτήν ἐπομένως ἐπιβάλλεται εἰς αὐτήν ή νά ἀποκηρύξῃ τὸν
Μασσονισμόν, ως ἀπατεῶνα και ἄρπαγα των δικαιωμάτων
τῆς ή νά ἀνηγνωρίσῃ ως σύμμαχον ἐν τῷ τοιούτῳ ὄντιστῆν
αὐτῆς και ἐχθρόν πονηρόν, ὅπερ φύσει ἀδύνατον.

39. Διὰ τούς αὐτούς λόγους διλημματική εἶνε και ή θέσις
τῆς Πολιτείας ἀπέναντι τοῦ τελειοτέρου, κατὰ τὸ φρόνημα
τῆς Μασσονίας, Μασσονικοῦ Πολιτεύματος, δυνάμει τοῦ
όπου ὁ Μασσονισμός κατὰ τὴν σαφῆ διακήρυξιν αὐτοῦ ἐπι-
τελεῖ έργα, ἅτινα δέν δύναται νά πράξῃ ή Πολιτεία κατὰ
δὲ τὴν τελευταίαν μάλιστα δὴλωσιν του κ. Στοῦπη ἄνάγκη
ἀπόλυτος νά ριφθῆ αὐτῆ τελείως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Μασ-
σονισμοῦ, διότι ως ὁ κ. Στοῦπη φρονεῖ τίποτε καλόν δέν
γίνεται ὄχι μόνον εἰς τὰς κοινωνίας, ἀλλὰ και εἰς τὰ ἄτομα
αὐτά, ἐάν δέν θέσῃ τὸν σταθάρὸν δάκτυλόν του ὁ Μασσονισμός
πρὸς λύσιν των διαφόρων ζητημάτων «Οὔδεὶς λέγει κρικός
τῆς ἀλύσεως των ἀτόμων και των λαῶν ἄνευ τῆς
νευ τοῦ δακτύλου αὐτοῦ (τοῦ Μασσονισμοῦ).»

40. Καὶ ἐνῷ ταῦτα ἐπισήμω; βεβαιοὶ ὁ κ. Στοῦπη ἐνώ-
πιον τοῦ Μεγάλου Διδασκάλου τῆς Μασσονίας κ. Ν. Διαμα-
σκηνοῦ και τῆς λοιπῆς των Μασσῶνων ὀμηγύρευς, κατὰ τὴν
μεταφράσιν των ἐπιπλων τοῦ Μασσονικοῦ Κέντρου, ως ἐγγρα-
φῆν ή «Ἐφημερίς», εἰς νέον τοιούτον και ἐνῷ ή Μασσο-
νική ἐκθεσις ἐν τῷ «Σκρίπ» τῆς 15 Δεκεμβρίου βεβαίῳ ὅτι
ὁ σκοπὸς τοῦ Μασσονισμοῦ εἶνε νά ἐπιδρῶν και «ἐπιδρῶσι
λέγει, αἱ ἀρχαὶ τοῦ Τεκτονισμοῦ και εἰς τὰς διοι-
κίσεις των χωρῶν, ὅπου οὔτος εἶνε διαδεδομένος»
ἐνῷ, ως λέγει, αἱ ἐν τῇ Γαλλικῇ Βουλῇ ψηφίζόμενοι
νόμοι, ως ἐπὶ τὸ πολὺν παρασκευάζονται και ἐγκρι-
νονται προηγούμενης παρὰ τῆς Μεγάλης Ἁνατο-
λίης, ἥτοι παρὰ τοῦ Ἄνωτάτου Τεκτονικοῦ (Μασ-
σονικοῦ) Συμβουλίου», πῶς δὲ ἤγαγε τὸ γενεαίον και
φιλελεύθερον Γαλλικόν Ἔθνος ή τοιαύτη ἐπίδρασις τῆς Μασ-
σονικῆς ἀθείας δεικνύουσαν τὰ ἐν αὐτῷ καθ' ἐκάστην διαδραμα-
τιζόμενα γινώστα γεγονότα· τίς θά πιστεῖσῃ ὅτι ἐξακολου-
θοῦν μωριστόμῶς νά διακηρύττουσι ὅτι οὔδὲνα πολιτικόν ή
ἄλλον σκοπὸν έχουσι ἐκτὸς τῆς ἑλληλοβοηθείας και φιλανθρω-
πίας ;

Και ἐνῷ, ως εἶδομεν, ὁ κ. Γαζῆς ἀξιοῖ ἵνα ὁ ἐν Ἑλλάδι
Μασσονισμός «Ταχθῆ ὑπεράνω πάσης ἑθνικῆς ἐνεργε-
ίας», καθὼς διαγυρίζεται ὅτι συμβαίνει ἐν Ἀμερικῇ,
όπου «Ἐπὶ τοσοῦτον, λέγει, προήχθη ὁ Τεκτονι-

σμός ὥστε ή Πολιτεία διευθύνεται ὑπὸ Τεκτόνων,
διεπόντων ὅλους τούς κλάδους κατὰ τὰς ἀναλλοιώ-
τους ἀρχὰς αὐτοῦ», τίς θά πιστεῖσῃ ὅτι και αὐτὸς ὁ
ἴδιος πλάκχου ἐν τῷ «Πλάκχῳ», και ἄλλοι συνάδελφοί
του πλανῶντες και πλανώμενοι κενῶν ὁρῶσιν ὅτι α') σκο-
πὸς τοῦ Μασσονισμοῦ δέν εἶνε θρησκευτικὸς οὔτε
πολιτικός.»

41. Τὸν ἐπιδιωκόμενον δὲ τέλος ἀντιθρησκευτικόν τῆς Μασ-
σονίας σκοπὸν καταγγέλλει ὁ κ. Α. Βρυζάκης ἐν τῷ Περι-
οδικῷ «Ἀθηνᾶ» σελ. 174, διαβεβαιῶν ὅτι ἀπολύτως τοῦ
ἀνθρωπίνου γένους και συμφιλίωσις μεταξύ Θεοῦ και ἀνθρώ-
πων δέν ἐπῆλθε διὰ τοῦ χριστιανισμοῦ, διὰ ταῦτα δὲ θά τὴν
ἐπιφέρει ὁ Μασσονισμός. «Ὁ δεσμός οὔτος (ὁ Μασσο-
νικός) εἶνε λέγει ή ἐντελεστάτη ἐκφρασις τῆς πά-
λης πρὸς ἐνόητητα των διεσπαρμένων τοῦ Θεοῦ με-
ρῶν, πρὸς συμφιλίωσιν και ἀγάπην μεταξύ Θεοῦ
και των πλασμάτων πρὸς ἄλληλα, και ἐντούτῳ κεί-
ται συνάμα ή ἱστορικῆ και ἰδανικῆ αὐτοῦ ἀξίωσις.
Οὔτως έννοῦνται ἐν αὐτῷ αἱ ἀντιθέσεις τῆς ἀνθρω-
πότητος και τῆς ἀνθρωπίνης ἱστορίας, οὔτω συν-
άγει οὔτος ἐκ τῆς διασπορᾶς πάντας τούς χριστοῦς
ἐν ἐνὶ νυφ...» Ἐν δὲ ὁ Μασσονισμός κατορθοῖ οὐχὶ τὴν
συμφιλίωσιν Θεοῦ και ἀνθρώπων, ὅπερ ἀστείως ἐπαγγέλλε-
ται, ἀντιποιοῦμενος ξένα πρὸς τὴν φύσιν αὐτοῦ καθήκοντα,
ἀλλὰ τὴν μεταξύ τούλάχιστον των ὀλίγων μελῶν του σύμ-
πνοιαν και ἂν συνάγῃ εἰς τὸν Ναόν τοῦ Ἀρχιτέκτονος του
ἐκ τῆς διασπορᾶς τούς χριστοῦς ὀφόμεθα εἰς Φ.λίππους.

Θά ἀδικήσωμεν δὲ τούς Μασσῶνους ἐάν δέν παραθίσωμεν
και τὴν προσευχὴν τοῦ Σαββατοῦ τῆς στοᾶς «Πανελλήνιον»
κ. Ν. Γαζῆ, τὴν ὅποιαν ἀπήγγειλε μετὰ πολλῆς ἀφοσιώ-
σεως και θρησκευτικῆς εὐλαβείας εἰς τὸν Μέγαν Ἀρχιτέκτονα
τοῦ Σύμπαντος, ὑπὲρ εὐδωίσεως πάντων των ἐπιδιωκόμενων
σκοπῶν τῆς ὑποταγῆς των πάντων ὑπὸ τούς δυνάεις τοῦ
Μασσονισμοῦ. Ἰδοῦ πῶς προομιμάζεται ἀρχόμενος τῆς προ-
σευχῆς· «Πολὺν κατεχρόσθην τῆς ὑπομονῆς ὑμῶν
ἀδελφοὶ ἐπισκέπται, λέγει. Εὐγνωμονῶν ἐπὶ τῇ τε-
κτονικῇ ὑμῶν ὑπομονῇ ταύτῃ (καινὰ τὰ πάντα ἐν τῷ
Μασσονισμῳ) χαιρετίζω και εὐχαριστῶ πάντας ὑμᾶς,
Ἄδελφούς, Μαθητάς, Ἐταίρους, Διδασκάλους,
Κραταιούς και Κραταιοτάτους, ὅσοι εὐηρεστήθητε
νά τιμῆσθε διὰ τῆς παρουσίας σας τὴν Σεπτῆν
ὑμῶν Στοάν τὸ «Πανελλήνιον.»

Και διὰ αὐτοῦ πρὸς ὑμᾶς τούς ἀδελφούς μου ἐπὶ
τοσοῦτον χρόνον ἔφερα τὴν ψυχήν μου, ἀφήσατέ
με μίαν ἐπὶ στιγμὴν νά φέρω τὸ πνεῦμά μου πρὸς
τόν Μέγαν Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος.»

Ἡ δέσις τοῦ κ. Γαζῆ

«Μεγάλε Ἀρχιτέκτονα τοῦ Σύμπαντος,

Σὺ ὅστις τὰ πάντα ἐν λόγῳ και σοφίᾳ ἐποίησας,
σὺ ὅστις εἰς τὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἐνεφύισθας
νοῦν και συνείδησιν, ἵνα ἴθνην τὰ έργα αὐτοῦ ἐπ'
ἀγαθῷ ἰδίῳ και των ὀμοίων του, σὺ ὅστις δι' αὐ-
τοῦ ἀνάγειρας τὸν Ναόν τοῦ Τέκτονος, ἐμπνευ-
σον τὸ ἴαγμα ἡμῶν πρὸς εὐδωίωσιν τοῦ Τεκτονι-
κοῦ αὐτοῦ ἔργου, φώτισον και ἐμὲ ἵνα ἀξίως δι-
ευθῶν τὰ έργα τῆς Σεπτῆς μου Στοᾶς ἐπ' ἀγαθῷ
αὐτῆς και τοῦ Τεκτονικοῦ ἡμῶν Ἰάγματος, και
καθοδηγήσῃς τούς ἀξιοματικούς και τὰ μέλη αὐ-
τῆς ἵνα ἀμεριστόν μοι χρηρηγίσωσι τὴν ἐαυτῶν
συνδρομὴν πρὸς ἐκπληρωσιν τοῦ Τεκτονικοῦ ἡμῶν
καθήκοντος.»

42. Και ἰδοῦ ὁ ἀπλούς φιλανθρωπικός σκοπὸς τῆς Μασσο-

νίας μετουσιώθη εις σκοπόν και σύστημα καθαρῶς θρησκευτικόν, μονοθεϊστικόν, ἀθεϊστικόν, ἢ ὁλιστικόν, ὅπως θέλετε ὀνομάσατέ το· με ἱεροῦς Νηοῦς, με Δόγματα Μασσονικὰ και με εὐχὰς και ἐπικλησεις κλπ. κλπ. εις Θεόν, τὸν ὁποῖον ἐπλαστούργησεν ἡ Μασσονική φαντασία. Ταῦτα πάντα ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου του ἠθέλησε νὰ ἀποκρύψῃ, διὰ τὸ ἀσυνόλιστον τῶν τυφλῶς ἀκολουθούντων τὸν Μασσονισμὸν πλείστον μελῶν αὐτοῦ, και κατ' ἀρχὰς εἶπεν ὁ σκοπὸς τοῦ Μασσονισμοῦ εἶναι ἡ διὰ τῆς διδασκαλίας του ἐπιζήτησις τῆς εὐμερίας τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, τὸν σκοπὸν δὲ τῆς θρησκείας περιώρισεν ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων τῆς διὰ τῆς διδασκαλίας αὐτῆς κληρονομίας τῆς αἰωνίου ζωῆς (σελ. 74), ἀλλ' ἔπειτα, λησμονήσας ἐαυτόν, προσέτι δὲ και ὅτι πρὸς λογικὰ ἄντα ὁμιλεῖ, μετὰ τὴν πρότασιν του περὶ κυριαρχίας τοῦ Μασσονισμοῦ ἐν πάσῃ ἐθνικῇ ἐνεργείᾳ (σελ. 75) ἤρπασε και αἰκισιοποίηθη και αὐτὴν τὴν μικρὴν σκοπιμότητα ἣν εἶχεν ἀνιχνύσῃ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, τὴν μέλλουσαν ἀηλονότι κληρονομήσῃ.

Και τί τέλος μετὰ τῶν ἄλλων σκοπῶν του ὡς τελικὸν σκοπὸν ἔχει ὁ Μασσονισμὸς; Ὁ κ. Γαζής ἀπαντᾷ «τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς των.» Ἰδοὺ ποῦ καταστᾷ τὸ πρῶγμα, ἀντιστροφή τοῦ «ὠδινεν ὄρος και ἔτεκε μὴν» ἔπερ ἰτούται μετὰ τὸ «Ὁ Μασσονισμὸς ἐνεκνυμῶνει φιλανθρωπίαν και ἀλληλοβοήθειαν και ἐγέννησε ψυχικὴν σωτηρίαν.» Ἰδοὺ ἡ ἀνακρίσις τοῦ τελευταίου μεγίστου και ὑψίστου σκοποῦ τῆς Μασσονίας «Ἐὰν ὑπάρχωσι, βροντοφῶναι ὁ κ. Γαζής, οἱ ἀδιάφοροι, οἱ ἐσθεσμένοι τὴν ψυχὴν και τὸν νοῦν Τέκτονες ἢς ἀπέλθωσι και ἢς ἀφύσωσιν ἡσύχους τὰς ἀληθεῖς τοιοῦτους, ἵνα διὰ τῆς ἐργασίας αὐτῶν ἐπὶ τῆς οὐσίας ἐπιτελέσωσι τὰ ἱερά αὐτῶν καθήκοντα, σώσωσι τὴν ψυχὴν των και σώσωσιν ἐτι τοῖς Τεκτονικοῦς τύπους» (σελ. 78). Καὶ ταῦτα μὲν ἄνευ σχολίων, τὰ δὲ συμπέρασμα καταστίν.

Πανάρετος Χ. Δουληγέρης.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἄδικον, ἄστοχον και ἀπειθῆ εὐρίσκωμεν τὴν μέροληπτικὴν ἐπίθεσιν ἐνῶν καθ' ὁλοκλήρου τοῦ σώματος τῶν λογίων κληρικῶν. Ὁ εὐλογος κατὰ παντὸς φαύλου κληρικοῦ, ἐγγάμου, ἀγάμου ἢ και ἐν χρεῖα διατελούντος, ὅχι μόνον ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ και ἐπιβάλλεται, διότι, ἐν δὲν ὄθῃ, εἰς συναίσθησιν τὸν ἐγκληματοῦντα, ἀναγκάζει τὴν προϊσταμένην ἐκκλησιαστικὴν ἀρχὴν νὰ ἐκκόπη τὸ ἄκαρπον ζῆλον ἢ νὰ μὴ προστατεύῃ τοῦλάχιστον ἀποινεῖ ἢ και ἀεῖως. Δὲν ἐπιτρέπεται ὅμως τὸν ἀναιτόν μάλιστα και κολάζετα ὑπὸ τῶν νόμων ἐπίθεσις, γινουμένη διὰ προσωπικοῦς λόγους, καθ' ὁλοκλήρου τῆς ζωῆς, ἐξ ἧς και μόνος στρατολογουμένη Βήμβαι, Δούκαι, Λουωῖργοι, Γερμανοί, Γρηγόριοι, τόσο λόγοι και τόσο ἀρχιερεῖς, ἀληθῆ σερνόματα τῆς Ἐκκλησίας και τοῦ Γένους. Ὅπως τὸ βέταν δὲν κάμνει τὸν γνήσιον μοναχὸν και σκαπινέα τοῦ Εὐαγγελίου, οὕτω ἡ πρεσβυτέρη και ἡ κωνωνικὴ τύρθη τὸν σάφρον πρεσβύτερον. Μὴ κρίνωμεν μονομερῶς Δικαφύδαι ἡμᾶς ὁ Παύλος, ἢ δὲ πᾶρα και ἡ στατιστικὴ τῶν ἐξ ἀμφοτέρων τῶν τῶσεων (ἀγάμου ἢ ἐγγάμου) ἐγκληματοῦντων ἐναντὶα συμπέρασμα συναγει πρὸς ὅσα ὁ ἐξ Πειραιῶς ἀνταποκριτὴς τῶν «Κριτῶν» γρῖφει.

— Ὁ ἐν Ἁγίῳ Ὅρει ἐφρησυχάζων Πατριάρχης πρῆφην Κωνσταντινουπόλεως Ἰωακείμ ὁ Γ'. πάσχων ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος εὐρίσκειται, ὡς λέγουσιν, εἰς ἐπικίνδυνον θέσιν.

Συνεπεὶ ἐπιστολῆς τῆς Α. Θ. Π. τοῦ βηθέντος Πατριάρχου, δι' ἧς ἐξήτιτο τὴν ἔρσιν τοῦ ὑπὸ τῆς Μ. Ἐκκλησίας ἐκείθεντος πρὸ ἑσων ἐπιτιμίου δια τινὰ ὑποθεσιν τῆς ἱεράς Μονῆς Παντοκράτορος, ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἰερά Σύνοδος ἐνέκρινε τὴν ἐκδοσιν τοῦ κατολλήλου συγχωρητικοῦ Πατριαρχικοῦ γράμματος, δι' οὗ αἶρεται τὸ ἐπιτίμιον.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἦς Χριστιανὸς ὡς πρῶτον και κύριον βιβλίον πρέπει νὰ ἔχῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ του τὴν Κεινὴν Διαθήκην, δηλαδὴ τὴν Ἰερὰν τοῦ Χριστιανισμοῦ Βίβλον τὴν περιέχουσαν τὰ 4 Εὐαγγέλια, τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, τὰς Ἐπιστολάς και τὴν Ἀποκάλυψιν. Ἐν τῇ Βίβλῳ ταύτῃ εὐρίσκονται τὰ ἀναγνωσόμενα κατὰ Κυριακὴν Ἀπόστολοι και Εὐαγγέλια.

Κυριακὴ 25 Ἀπριλίου

Ὁ Ἀπόστολος Πράξεων 8 12—20.

Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάν. Κ' 19—31.

Κυριακὴ 2 Μαΐου

Ὁ Ἀπόστολος Πράξεων 5 1—7.

Τὸ Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Μάρκ. ΙΕ' 48—ΙΣ' 8.

ΟΙ ΔΙΔΑΞΟΝΤΕΣ

ΕΙΣ ΤΑΣ ΛΑΪΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ ἈΝΑΠΛΑΣΕΩΣ, ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΥ ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἰ. Σύνοδον 8—9 μ. μ.

Κυριακὴ 25 Ἀπριλίου Μιχ. Γαλανός.

Τετάρτη 28 » Κωνστ. Διαλησμάς.

Σαββάτω 1 Μαΐου Μιχ. Γαλανός.

Ἐν τῷ ναφ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης 4—5 μ. μ.

Κυριακὴ 25 Ἀπριλίου Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

Ἐν τῇ Λαϊκῇ Σχολῇ Οἰκονομίας 8—9 (παρὰ τὸν Σταθμὸν Μακρυγιάννη)

Πέμπτη 29 Ἀπριλίου Ἀρχιμ. Πανόρ. Δουληγέρης.

Σαββάτω 1 Μαΐου Κωνστ. Α. Διαλησμάς.

Ἐν ταῖς Φυλακαῖς Παλαιοῦ Στρατῶνος Τμήμα καταδίκων.

Τρίτη 27 Ἀπριλίου 4—5 μ. μ. Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

Ἐν ταῖς αὐταῖς — Τμήμα ὑποδίκων.

Παρασκευῇ 30 Ἀπριλίου 4—5 μ. μ. Ἀρχιμ. Π. Δουληγέρης.

Ἐν ταῖς Φυλακαῖς Συγγροῦ 3—4 μ. μ.

Παρασκευῇ 30 Ἀπριλίου Ἀρχιμ. Τιμόθ. Ἀναστασίου.

Ἐν τῷ Ζαννεῖῳ Ὁρφανοτροφείῳ ἐν Πειραιῇ

Κυριακὴ 25 Ἀπριλίου 4—5 μ. μ. Πανάρετος Δουληγέρης.

Πέμπτη 29 Ἀπριλίου 8—9 Μιχ. Γαλανός.

Σαββάτ. 1 Μαΐου 8—9 Δ. Παπαδόπουλος.